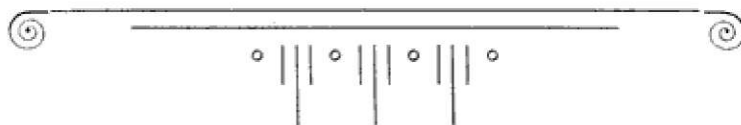

LJUBLJANSKI ZVON

Znamenja.

«Do je hodil po dolini soški?
Milst božja, kaj je znamenj tam!
Križ za križem, a na križu deska:
»Tukaj človek naglo smrt je storil.«

»O popotnik, tu postoj, premisli
pa pomoli za nesrečno dušo:
ne bi mlada bila šla še rada,
morala je iti s te zemljé,
kakor svat, ko mu po prvi čaši
pride z doma žalostna novica,
mora vstati od gostije šumne.«
Gledam sliko, risano z okorno,
a sočutno, žalostno rokó;
gledam sliko: mlad pastirček pada
z jagnjetom pod pazduho v globino.
Njegov ljubček, jagnje mehkoruno,
izgubilo se na rob je strmi;
siromaček mu hiti pomagat,
ne pomore njemu niti sebi.
Nisem molil za nedolžno dušo —
čisto žrtvo nesla je Bogu!

»O popotnik, tu postoj, premisli,
 pa pomoli za nesrečno dušo:
 za družino šel sem med rudarje,
 med rudarje daleč v nemško zemljo, —
 trideset nas v jami je zasulo.
 Moli, človek, nam za milo sodbo!«
 Nisem molil za trpeče duše —
 v težkem delu so odšle s sveta.
 Lahko vam je bilo govoriti,
 ko ste stali pred sodnikom svojim.
 »Kaj si delal?« — Vsak mu je pokazal
 nemo krute žulje na dlaneh . . .

»O popotnik, tu postoj, premisli,
 pa pomoli za ubogo dušo:
 vse narobe vselej sem napravil
 in nazadnje v brezno strmoglavil;
 moli zame, a potem se pazi,
 da ne padeš, kakor pal sem jaz!«
 Lej ga kljukca! Bil je muzikant,
 pa sestavil si je sam nagrobnik
 (kot na deski čita se vse to!)
 Kadar s pira se pijan je vračal
 mimo brezna — je li slutil kaj?
 Nisem molil za veselo dušo:
 če z dovtipom letel si črez skale,
 boš že gledal, da se v raj prišališ!

Pa še nauk dal mi je na pot!
 Šel sem dalje, tiho prepevaje . . .

Oton Zupančič.

